

a hrozně jsem se bála. Cestovala jsem takhle sama poprvé, vůbec jsem nevěděla, jak to tam zvládnou. Moje angličtina nebyla moc dobrá. Měla jsem strach, měla jsem strašný výčitky vůči mému manželovi a měla jsem v sobě velkou bolest. To jsem si tam všechno s sebou vzela. Táhla jsem si to tam s sebou jako nějaké šilenej batoh.

„Ale nějak jsem věděla, že když budu pryč od všech těch těhotných kamarádek a od manžela, který tolik děti chtěl, že mi tam bude líp. Hlavně jsem chtěla být hodně daleko od všech a sama.“

Jo, tomu rozumím. A ty první dny, když jste tam přijela, měla jste něco domluveného, nebo to bylo úplně na blind?

Měla jsem zajištěný kurz angličtiny na tři měsíce a ubytování v nějakém domě mladých křesťanek. Ten dům vedla jeptiška. Já nejsem věřící, našla jsem si to na internetu jako možnost ubytování. A té jeptišce jsem řekla, jaký je můj plán. Ten byl najít si co nejdřív práci, abych měla peníze a mohla si ten kurz třeba i prodloužit. Neměla jsem nějakou vizi, jak dlouho tam chci zůstat. Ta jeptiška mi během tří dnů sehnala práci, takže jsem tam do týdne začala pracovat. Přestěhovala jsem se k nějaké rodině...

Jako au-pair?

... ano. Bylo mi přes 30 a bydlela jsem u nich. Už jsem na to byla trochu „stará“ takhle bydlet s nějakou rodinou. Musela jsem ale nějak začít, jiný možnosti jsem moc neměla, protože jsem dobře neuměla jazyk. Takže tohle byl můj plán. Postupovala jsem podle plánu a vlastně se mi to povedlo. U té rodiny jsem postupně vydělávala peníze a pořád jsem si prodlužovala kurz angličtiny, takže z toho nakonec byl roční kurz. A během toho roku jsem tam našla další pracovní možnosti. Nejdřív jako dobrovolnice, pak placenou práci. Byla to spousta nových impulzů. A najednou jsem byla od všeho pryč a prostě mi to pomohlo. Oprostíte se od minulosti. Mně se tehdy hodně ulevilo.